

[Ole Bjørn Kraft.]

men i modsætning til den politik, som det ærede medlem anbefaler, håbløshedens og selvopgivelsens — jeg kunne næsten fristes til at sige desperationens politik, som vil overlade det danske folk til, hvilken skæbne alle andre bereder for det —, i modsætning til denne politik er tilslutningen til Atlanterhavspagten dog en positiv politik, en politik, som kan yde det danske folk to ting: ingen vil kunne benægte, at der gennem denne pagt tilvejebringes en virkelig mulighed for, at der overhovedet ikke bliver krig — ikke nogen sikkerhed, men en større mulighed, end der eksisterede før pagten; og for det andet, hvis krigen trods alt kommer, står vi ikke helt uden mulighed for i rette tid at kunne få den hjælp, der kan hindre, at vort land bliver enten besat eller ødelagt. Det er sådanne barske og hårde kendsgerninger, det ærede medlem fuldstændig afviser at tage stilling til, afviser med en række betragtninger, som efter min mening intet har med den virkelighed at gøre, i hvilken vi lever. Når det ærede medlem f. eks. virkelig tillader sig fra denne talerstol at sige, at man må huske, at De Forenede Nationer er alle forpligtede til at arbejde for freden, så er det en af den slags udtalelser, som er egnede til at vildlede befolkningen. Det er ganske rigtigt, at alle er forpligtede til det, men det ærede medlem ved lige så vel som jeg, at alle kyndige må erkende — og det siges åbent fra alle sider —, at De Forenede Nationers sikkerhedssystem ikke kan komme til at fungere, fordi de to forudsætninger for, at det kan komme til at fungere, ikke er opfyldt, idet fred ikke er tilvejebragt, og samarbejdet mellem stormagterne er brudt. Hvad interesse har det så at fremsætte disse bemærkninger? Og hvis vi så ser på, hvad årsagen er til, at det er gået sådan, tror jeg også, det ærede medlem meget hurtigt vil nå til erkendelse af, at årsagen er nøjagtig den samme som det, der er årsagen til spændingen i verden. Hvis man derefter spørger: Hvem er det, der nu vil slutte denne Atlanterhavspagt, hvem er det, der først, efter at De Forenede Nationers sikkerhedssystem er brudt sammen, har besluttet sig til at tage den stilling, så er svaret: det er alle de demokratiske stater, som har gjort forsøg på at virkeliggøre De Forenede Nationers idé, alle de nationer, som har stillet forslag efter forslag, der kunne føre til en kontrol med de nye frygtede våben, som kunne føre til nedrustning, som kunne føre til, at der i stedet for spænding og fare for krig kom fred og

samarbejde, men de kan ikke komme til at føre denne politik af grunde, som er det ærede medlem lige så bekendt, som de er mig bekendt. Derfor har det intet med virkeligheden at gøre at stille tingene op, som det her er sket, men det har med virkeligheden at gøre at se de kendsgerninger i øjnene, som her ubestrideligt foreligger for os.

Jeg stillede det ærede medlem et spørgsmål, som ikke blev besvaret — og det er jo muligt, at det ærede medlem ikke vil besvare det. Det gik ud på, at jeg syntes, det var rigtigt, at vi fik en tilkendegivelse af, hvorledes det ærede medlem og hans parti ville stille sig, i det øjeblik Danmark havde tilsluttet sig pagten, om de ville bøje sig for denne kendsgerning og yde deres medvirken til, at det mål, som vi hermed tilstræber, dog skal have nogen udsigt til at kunne blive nået, eller om de ved deres holdning ville give støtte og styrke til det parti her i landet, der udfra helt andre motiver og med helt andre formål vil gøre alt, hvad der står i dets magt for at hindre, at denne danske politik kan blive gennemført.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg gerne gøre nogle enkelte bemærkninger. Der er så meget af det, det ærede medlem har sagt, som jeg ikke synes der er megen interesse ved, fordi det jo er så ganske øjensynligt, hvad formålet er, og fordi det ærede medlem ikke lader nogen lejlighed gå fra sig til at søge at undergrave enhver politik, der kan styrke vort lands stilling.

Det ærede medlem havde en lang række citater af, hvad der havde stået i amerikanske blade. For nogen tid siden var jeg lige ved at komme til at beundre de kommunistiske taleres flid og indsigt. Jeg havde været tilstede ved forskellige møder, hvor kommunistiske talere havde ordet, og jeg måtte beundre den flid, hvormed de havde studeret alle mulige udtalelser, særlig i Amerika, hvor meget de havde bestræbt sig for at sætte sig ind i de forskellige synspunkter. Jeg må indrømme, at jeg nærer ikke længere den beundring. Det tidligere kommunistiske medlem her i salen, redaktør Ib Nørlund, talte ved et møde i Studenterforeningen, og dér citerede han nogle afsnit af en artikel i, jeg tror, „Business Man's Weekly“ fra New York, og i dag har vi også hørt en masse citater af det ærede medlem hr. Aksel Larsen fra en række amerikanske blade. Nu har jeg rent tilfældigt haft lejlighed til at læse det norske stortings drøftelser af Altantpagten igennem, og det har unægtelig i høj grad moret mig at